



[מרגש: הגב' רחל הבר תח' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צצ'ל בפרק י'מן מחיו ארוכי המעש]

109. משלוח מנות

כמובן בשעות הבוקר למנהל המחלקה ולהודיע על ביטול הניתוח. כשהוא נכנס הביתה נבהלה. הוא היה סחוט כמו לאחר טיפול דיאליזה. פניו היו חיוורות והליכתו הייתה תשואה. "הأنרגיות השזה דרש...", אמר לי ובלי שיסים את המשפט הבנתי על מה

אבל בשתיים לפנות בוקר, כשהטלפון צלצל, ידענו שהמאםץ היה שווה. "אני מברכת אתכם", אמרה האם, "לא עזרו את התרומה הזאת, אני גאה בכך שלי ובעוד שלו,lico בכוחו ותושיעו את ישראל". קולה של האם היה ספג בnimת הערכה, אך לבני זה לא הספיק. "עד הבוקר את עוד יכול להתחרט", אמר ליה. "לא אהחרט", אמרה האם.

ובאמת, למורת שיחיכינו עד הבוקר וגם שאלנו אותה שוב, האם לא חזרה בה ונתקה את ברכת הדרכ. לימים הצטרכה האמא הiyira לוצאות המתנדבות של 'מתנת חיים' וסיעעה בתרגום חומרי הסברה לשפה הגרמנית.

★

הויכרונו שצ'ב במו'חי', המשיך ללוות אותו לאורך השבת ובמוצאי שבת כשהשתחזרתי לתורם, ידעתי איך לנוהג. בקשתי את מס' הטלפון של הורייו ושהוחתמי עימם ארוכות.

הפעם השיחה הייתה פשוטה יותר שכן במהלך השכת שלה הקב"ה שליחים - זוג חברים שבתם תרמה כליה כשנה קודמת כן, הם הגיעו לביקור ספונטני ובליל התכוון, הכספיו עבורי את הקרן, אך גם הפעם דיברתי עם האם מן הלב, מבהירה קודמת כל שהתרומה לא תתקיים עד שהיא תהיה את ברכחתה והסכמהה לתהילך. שוחחנו ארכות, נפרדו כאשר אני מותירה בידיה את החולטה ואכן, ביום רביעי, שwon פורים תשפ"ג, נכנס מרדכי לחדר הניתוח, תרם אחת מכליותו ושלח אותה, עטופה בצלופן של אהבה, כמשלוח מנotta משובח ומוהדור.

במהדור הקודם סיפרתי על התורם שצלצל אל נבר מואד ושיתף
בכך שהוא סיפר להוריו על התרומה המתקרבת והם הגיבו
בחיריות ובה - אביו איננו מדבר איתנו ואינו אומרת שהאב
עלול לקבל התקף לב מרוב לחץ. היום היה יום שישי וסיכמו
שהתורם לא יתרום עד שיקבל את ברכת הוריו. בשבע נוכרתי
במקורה שהתרחש לפני שמונה שנים כאשר תורם סיפר להוריו
על התרומה המתקרבת וההורם עטסו מואד. בעלי יצא או לדבר
איתם ומצא אם נסערת ואב חרד.

מבכט אחד הבין בעלי את התמונה כולה. הוא הנתן אל האב, חיזק בחנ�יותו אל התרום ופנה אל האם בשקט. "הבן שלך לא יתרום מחר ליליה", אמר נחצרות. עניינו של הבן הביעו תדונה ופייה של האם נפער. "אני מבטיח לך, אם לא TABIUI הסקמה, אני בעצמי אעצור את התרומה, אתייצב מול בית החולים ונשלח תרום אחר עברו החולה. אם לא תנתני את ברכתך למלך, הבן שלך לא יתרום מחר, אני ערוב לך".

האם נרגעה באחת. יש אפשרות לעזור את התהילה...
“ומה היה?” היא שאלת, חושבת על הנתרם האומלל. “נחפש לו
תורם חדש. את יולדת את הבן הזה כשבוגר שתי כלויות וזכות
לומר שאין מותרת על אף אחת מהן”, אמר בעלי ביחס.
האם התחללה להקשיב כשהיא נינוחה יותר ומישובת, לאחר
שהאחים הוסר מעלה הראש התפנה לראשה לשמעו מה זו
בעצם תרומת כליה. בעלי הגיגש את המידע, הסביר במה כרוך
הניתוח ומה קורה לאחר מכן. לא העלים שום פרט, סיפר על
רגעី הקושי וספק נתוניהם. “אני רוצה לספר לכם גם מהهو
בנימה אישית”, אמר ובאמת חזר אל אותו ימים קשים של טיפול
הדיילוי. כשהוא שיתף באפיקת הכוחות, ברעד, בחוסר האונים
מלל הצמא המיסיר, בטיפולים הסותרים, בתחשוה האימה לאורך
התקופה, הוא נשאכ לשם שוב, חוות את הדברים פעם נוספת.
לקראת החות, נפרדו כולם בידידות, כשבעל מתחייב להתקשר

